

Kulturni

L I S T I

O B Č I N E Š O Š T A N J

ISSN 1581-8373

9 770158 183733

LETO XXIII
ŠT. 10
29. OKTOBER 2019

Mladost v mojem kraju ... pred davnimi časi

Literarni natečaj za osnovnošolce OŠ KDK Šoštanj 2019

Mlajevski otroci na počitnicah (Vr. Vilda Mayer)

Rok oddaje prispevkov:
ponedeljek, 25. november 2019,
prva nagrada – e-bralnik,
ki jo bo podelila Kaya Solo.

KNJIŽNICA
MESTNA KNJIŽNICA ŠOŠTANJ

Mladost v mojem kraju ... pred davnimi časi

Literarni natečaj za osnovnošolce OŠ KDK Šoštanj 2019

Iztočnica

Misliš, da so tudi včasih otrokom in mladostnikom »težili« zaradi pretirane uporabe mobilnikov in računalnikov? Ja, otroštvo in mladost sta bila nekdanj zagotovo drugačna kot danes. Kako se tvoji odrasli sorodniki ali sosedje spominjajo svoje mladosti v kraju, kjer živiš? Kaj so sploh počeli, ko so bili mladi, če ni bilo računalnikov? Kako so se družili? Kje v tvojem kraju so preživljali prosti čas? Se je tam pripetil kakšen poseben dogodek, ki se jim je kot mladim vtisnil v spomin ... Pozanimaj se, vprašaj in prislunhi zanimivim zgodbam starejših ter to zapiši in ovekoveči na papirju oz. z urejevalnikom besedila.

Kdo?

Literarnega natečaja se lahko udeležiš, če obiskuješ OŠ KDK Šoštanj. Nujno označi, kateri razred obiskuješ v tem šolskem letu. Prispevke bomo razvrstili v tri kategorije: prva, druga in tretja triada.

Kdaj?

Rok oddaje prispevkov: ponedeljek, 25. november 2019

Zaključni dogodek: torek, 10. december 2019

Nagrade bo podelila članica Mestne knjižnice Šoštanj, Youtube in Instagram vplivnica, ki jo poznamo pod vzdevkom Kaya Solo.

Kako?

Prispevek (enega, lahko tudi več) pošlji na elektronski naslov tajnistvo@vel.sik.si ali ga (jih) oddaj osebno v Mestni knjižnici Šoštanj.

Prozno besedilo naj predstavi izsek iz mladosti danes odraslih v kraju, kjer živiš. Po obsegu besedilo naj ne presega več kot 5.000 znakov (brez presledkov).

Pravočasno poslane prispevke bo ocenila komisija. Najboljši v vsaki od treh kategorij bo nagradjen s knjižno nagrado. Posebno nagrado – e-bralnik – pa bo prejel vsebinsko in slogovno najizvirnejši ter besedno najbogatejši prispevek.

Kriteriji izbora: vsebinska izvirnost, jezikovna pravilnost, pestro besedišče, inovativnost v slogu

Objava nagrajenih del:

Komisija bo izbrala po eno najboljšo delo v vsaki triadi ter še en, najizvirnejši prispevek. Nagrajena besedila bodo objavljena v Listu, reviji za kulturna vprašanja občine Šoštanj in širše, ter predstavljena na zaključnem dogodku.

KNJIŽNICA
MESTNA KNJIŽNICA ŠOŠTANJ

Božiček za en dan ali majhna škafca za velik nasmeh

Darila za dobrodelno zbirno akcijo lahko oddate
v Mestni knjižnici Šoštanj od 15. 11. do 3. 12. 2019.

Postani Božiček in obdari otroka! Izdelaj majhno škafca za VELIK nasmeh. Kaj še čakaš? Akcija ... Poišči staro škafca za čevlje ... okraji jo ... napolni z darili ... in odnesi na zbirno mesto v Knjižnico Velenje, Šoštanj ali Šmartno ob Paki.

List

REVIJA ZA KULTURNA
IN DRUGA VPRAŠANJA
OBČINE ŠOŠTANJ IN ŠIRŠE

Izdaja

Zavod za kulturo Šoštanj,
Trg svobode 12, 3325 Šoštanj,
zanj Kajetan Čop, direktor.
Izdajanje Lista finančno omogoča
Občina Šoštanj, zanjo Darko Menih,
župan.

Odgovorni urednik

Jože Volk

Vodenje redakcije

mag. Milojka B. Komprij

Jezikovni pregled

Jože Volk

Oblikovanje, prelom strani

Media Center, Marko Gorjup s. p.

Tisk

Grafika Gracer d. o. o.

Naklada

600 izvodov

Kritične pripombe na vsebino ali obliko

Lista bodo dosegle svoj namen

le, če jih boste posredovali s kratkim

sporocilom na e-naslov

list.revija@gmail.com.

Vse sodelavce prosimo, da prispevke

za **LIST št. 11/2019** pošljete najkasneje

do 15. novembra 2019 na elektronski

naslov **list.revija@gmail.com.**

Avtorica naslovnice Kulture – Jožica Klanfer

Kulturni paberki

Klanfer in Klanfer

Sozvočje občutij

Jožica in Franc Klanfer, Šoštanjčana, živeča v Velenju, oba predana umetnosti, tako glasbeni kot likovni, oba že upokojena, a dejavna in prisotna na mnogih dogodkih in prireditvah, sta se šaleški javnosti predstavila v »Sozvočju občutenj«, likovni razstavi, ki je od petka, 18. oktobra, dalje na ogled v Vili Bianca Velenje.

V imenu organizatorja razstave Društva šaleških likovnikov je zbrane nagovoril predsednik Salih Biščič, ki se je o avtorjih izrazil izjemno pohvalno. Oba sta dragocena člana tega društva. Franc priskoči na pomoč pri postavitvah razstav ostalih članov, oba se izobražujeta in delujeta v svojem in v imenu društva v kar najlepši podobi. Otvoritev razstave je skrbna predstavnica Zveze kulturnih društev Tatjana Vidmar začela z besedami ljubezni, kajti le ljubezen med dvema dolgoletnima zakoncema lahko ustvari takšno ustvarjalno sinergijo, kot vlada med njima. Tudi zato je akademski slikar Denis Senegačnik, ki je opravil izbor del za razstavo, to usmeril v medsebojno dopolnjevanje in nadgrajevanje njihovih del, ne pa v raznolikosti in deljenju na moško in žensko slikarstvo. Napisal je: *Ju bom kar za Klanferja opisal. Sta ustvarjalca, ki slikata z dušo in srcem. Tokrat omenjam oba kot eno in idealno ustvarjalno celico, ki se dopolnjuje v vseh stopnjah intimnosti in izražanja. Po eni strani je težko razumeti in prenesti njuno interferenco v vsakdanje razumevanje, po drugi strani pa je vse samo-razumevajoči ideal, ko mu stremimo vsi. Njuno slikarstvo je izčiščeno besedilo o naravi in arhitekturi. Njuno medsebojno dopolnjevanje ne bi moglo biti bolj očitno. Ko ustvarjata, slikata, se dopolnjujeta, dobesedno konzultirata o tem, kaj bi in kaj ne bi še kdo spremenil na slikarskem platnu. Vsak ve za svoj čopič in za čopič partnerja, za barvo, za platno in sleherni znan gib žene in moža se odraža na slikovni površini. Kaj misliš in kaj praviš o mojem delu, je njun dialog dopolnjevanja pri ustvarjanju likovnega dela.*

Jožica s prefinjeno natančnostjo in občutenjem ureja vidno idejo tihožitja ali hiške, fasade, slikarsko orodje (špohti) uporabi spontano, a hkrati precej kontrolirano z zavestjo, vse izčiščeno in pospravljenno, kot doma. Ustvarja po preverjenem receptu nanašanja barvnih slojev, ki jih hkrati spravi v patino, da naslikano dobi svojo starost in oguljenost. Lahko je grad, lahko je teloh ali pa hiša v spomin. Z vso senzibilnostjo do ustvarjanja in odnosa do slike je Jožica predana s srcem, ob tem pa je njen mož Franci background, in obratno. Kadar recimo mož potrebuje nasvet, se ta rodi v skupno idejo in spet obratno ... Lepo!

Franci z vso svojo živahnostjo posega v abstrakcijo, ki mu je odziv za pokrajino, v kateri zlahka doseže ambientalno atmosfero. Je redoljuben

kot v delavnici. Krajina je včasih na meji abstraktnih trakov, drugič je kot naslikana hiška po spominu na preteklost. Lahko je žuboreča reka ali gore v ozadju, Franci je svojo slikarsko ploskev dognal od videnega v likovno.

Skupaj sta z unikatno idejo o slikarstvu v spomin na naslikani način o videnem in včasih pogrešanem vesela in zadovoljna ustvarjalca z medsebojnim spoštovanjem dosegla posebnost – fenomen v povezavi med odnosom in ustvarjalnostjo. Slikata, ustvarjata z veseljem in nasmehom. Predanost Šaleški dolini je neskončna tema Jožice in Francija, naj gre naprej tako. Če naj kdo ohrani preteklost, sta to ravno ta dva, Joži in Franci, kakor se kličeta. Ustvarjajta!

Glasbeni gostje so bili ustvarjalci iz Jerihove. Na tej ulici, poimenovani po Avgustu Jerihi, ki je pomembno vplival na razvoj gospodarstva in kulture v Velenju. Na tej ulici stanujeta tudi oba Klanferja in kot kaže je to ulica več umetnosti, saj so glasbeniki več kot dobro opravili svoje delo. Jožica Klanfer je rojena 28. 5. 1945 v Šoštanju, tam je preživela petintrideset let življenja. Po uspešni službeni karieri se je leta 1998 upokojila in pridružila Društvu šaleških likovnikov. Aktivno obiskuje likovne delavnice in se izobražuje pri različnih mentorjih. Med njimi je tudi Senegačnik, ki dobro pozna njena dela. Sodeluje tudi v humanitarnih akcijah in igra citre. Za svoja likovna dela je prejela več priznanj in certifikatov.

Franc Klanfer se je rodil med vojno 7. 10. 1944 v

MILOJKA B. KOMPREJ

Avstriji, otroštvo in mladost je preživel v Šoštanju. S sedemnajstimi leti je postal član Delavske godbe TUŠ Šoštanj (zdaj Pihalni orkester Zarja), kjer igra še danes. S slikarstvom se je seznanil že kot otrok, po upokojitvi pa se je skupaj z ženo priključil Društvu šaleških likovnikov Velenje. Izobraževal se je pri številnih priznanih mentorjih, rad pa obiskuje tudi delavnice in ex tempore. Za svoja dela je prejel mnoga priznanja in certifikate. Franci in Joži, mojster in nič manj sposobna mojstrica, ju je imenoval Denis Senegačnik, lep in svetel zgled ustvarjalcem in prijateljem.

Foto Salih Biščič

Foto Salih Biščič

Dobnik v zrcalu jezera

V oktobru ste si lahko ob obisku Mestne knjižnice Šoštanj ogledali fotografsko razstavo »V zrcalu jezera« avtorja Dušana Dobnika iz Šoštanja. Tokrat so prednost dobile fotografije »naših ptic«, ki sodijo v njegov osrednji fotografski opus. Dušan Dobnik je »otrok« Cankarjeve ulice, ulice in blokov, zgrajenih pretežno za »elektrarniške« vodilne in delavce že v šestdesetih letih prejšnjega stoletja.

Lepe spomine ima na tiste čase in tudi sedaj vidi v svojem okolju predvsem tisto lepo. Dušan Dobnik je delal v termoelektrarni in se ves čas spogledoval s fotografijo, a prava ljubezen se je razvila predvsem v času po zaključku aktivnega dela. Videvamo ga na kolesu po Šoštanju, obvezno s fotoaparatom, zato ovekoveči marsikateri portret, dogodek ali preprosto naravo, za katero se vidi, da jo občuduje. Na nek način je postal pričevalec in verjetno tudi fotokronist mesta Šoštanja. Razstavljenе fotografije so samo majhen delček njegove ogromne zbirke, a razkrivajo avtorjevo senzibilnost in veščino rabe ustvarjalnih praks. Kot rečeno, išče zanimivosti in lepote, ki jih skozi svoj fotografski objektiv tudi zabeleži. Na fotografijah se odkriva tisto skrito ali prezrto bivanje

naših vsakodnevnih sopotnikov v mestu in okolici. Dvajsetletno ljubiteljsko pogledovanje skozi fotografski okular je, kot sam pove, preraslo v njegov intenzivni vsakodnevni užitek, zato si lahko v prihodnosti obetamo na ogled še več podob.

Veliko svojih fotografij deli tudi na svoji Facebook strani, kdaj pa kdaj ga naprosimo tudi za objavo v Listu. Zanimivo je tudi, da je že njegov oče gojil

MILOJKA B. KOMPREJ

ljubezen do fotografije in je v njegovi zapuščini veliko diapozitivov, ki jih namerava Dobnik »posodobiti« oziroma spremeniti v sprejemljiv medij. Razstavo sta pripravila Dušan Rebec in Marjeta Blatnik, program pa je podprl tudi direktor Knjižnice Vlado Vrbič, ki vzpodbuja predstavitve domačih ustvarjalcev.

Foto Milojka B. Komprej

Forma viva pod Smrekovcem

Na poti iz Belih Vod, mimo odcepa za sv. Križ in dalje na Smrekovec se oko rado zareže v hrib na desni strani, k lični domačiji, ki dominira nad v breg postavljeno Formo vivo volka samotarja Grega Petkovnika.

Foto Milojka B. Komprej

Grega Petkovnik, kipar samouk, je res pravi volk samotar, saj je njegovo ustvarjanje v lesu namenjeno veliko bolj intimnemu dialogu ustvarjalca in materiala kot pa želji po občudovanju ali razkazovanju. Grega Petkovnik ima les resnično rad, čuti ga v njegovem razkošju možnosti. Te izvablja z motorko, dletom in podobnimi orodji. Njegove skulpture so velikokrat nedokončane, a kot rečeno, ustvarjalec lesa ne obdeluje zaradi neke potrebe po dokončnem, temveč mu dovoli ostati to, kar je. Tudi »Hišica iz pravljice«, postavljena ob indijanskem šotoru, ki je ravno tako iz lesa in se zdi dokončana, menda še ni. Je pa izredno estetsko in domiselno narejena, iz več vrst lesa in Grega pošteno pove, da so mu nekaj lesa darovali. Vse ostalo je njegovo delo, od tal do vrha strehe, do

MILOJKA B. KOMPREJ

notranjosti z leseno posteljo, mizo in stolom. V njej bi se dalo lepo prespati, hiša diši po svežem lesu, po gozdu in po spoštovanju do naravnih oblik. Tudi okoli nje so skulpture, ki se spogledujejo s prvotnimi prebivalci Amerike Indijanci. »Ne vem, zakaj, a ta narod mi je blizu, sploh, ker se je nad njimi zgodil strašen zločin, ki ne bo nikoli kaznovan.« Nekaj njegovih skulptur je postavljenih tudi okoli nekdanje šole v Belih Vodah, društvo Vulkan jih je vključilo v svoj program.

Grega Petkovnik ni zagrenjen, vase umaknjen človek. Samo rad je sam, v naravi in v družbi čudovitega prijatelja, kot noč črnega, a prijaznega psa.

Foto Milojka B. Komprej

Foto Milojka B. Komprej

In memoriam

IVAN MOVH

Smrt je del življenja. Krog se sklene, pravijo, in pot na Zemlji je končana. Več ali manj jo vsi prehodimo v upanju, da se nadaljuje tam nekje, da se tam nekje spet srečamo. Ne vemo ne kako ne kdaj, a upamo in upanje ne umre.

Zato (ali pa tudi ne) ostaja gospe Emiliji Movh, ki žaluje za svojim življenjskim sopotnikom Ivanom, upanje. Da je še vedno nekje njen Vane, da bosta nekje spet skupaj. Sicer ne v lepi meščanski hiši v Šoštanju, ne v pravljicnem vikendu na Kozjaku, kjer sta kot upokojena preživljala poletja, a vendarle skupaj. In iskrene so njene besede, da si ne zna predstavljati, da bi bila še kdaj vesela. Tukaj in zdaj, kajti izgube ne more nadomestiti bogastvo lepih spominov. Kvečjemu je praznina še večja.

Od smrti Ivana Movha, priznanega slašičarja, velikega esteta, dobrega gospodarja, redoljubnega zapisovalca družinske kronike in predvsem Človeka, mineva že pol leta. Na večer 9. maja se je umaknil iz tega življenja. Doma, preden bi svoji Emiliji rekel lahko noč, ga je izdalo srce. Lepa smrt, bi rekli, a za tiste, ki ostanejo, pride smrt ljubljene vedno prežgodaj. Devetdeset bi jih gospod Ivan Movh dopolnil letos avgusta in prepričana sem, da bi jih praznoval s svojimi in bi bila miza polna slašičarskih dobrot. Ne glede na to, da nobeden od sinov, ne Janko ne Emil, ni prevzel družinske obrti, jo oba spoštujeta, poznata in na nek način negujeta. Ivan ali Vane se je naučil slašičarstva od svojega očeta Ivana, ki je imel slašičarno v Šoštanju. Ena izmed lokacij je bila tam, kjer je sedaj avtobusna postaja. Z odkliko je opravil mojstrski izpit v Ljubljani. Skupaj z ženo Emilijo, rojeno Satler, sta ugled Movhovega

peciva ponesla po širni Sloveniji. Ljudje niso rekli, da »grejo v slašičarno«, ampak so rekli kar, da »grejo k Movhu.« Tam so bile vedno sveže izvrstne dobrote, judi in kremšnite in ostale tortice, pa drobno pecivo. Kako je dišalo za praznike okoli nje! Od daleč so se vozili k Movhu in odhajali z velikimi, z belim papirjem ovitimi in na papirnat pladenj položenimi dobrotami. Tako kot vsako delo moraš imeti delo s hrano in ljudmi še posebej rad in gospod Ivan Movh je svoje delo srčno in s polno ljubezni opravljal do upokojitve leta 1990. Ni skrnil receptov, njegove delavke jih poznajo, a recept sam po sebi ne naredi mojstrovine, zato so tudi pravi Movhovi okusi skorajda odšli skupaj z njim.

Ivan Movh je bil priljubljen delodajalec in poštenjak. Zavedal se je odgovornosti do zaposlenih, njihovo delo je bilo vedno nagrajeno. Tudi sam je po vojni in po tem, ko so njegovemu očetu vzeli lokal, okusil delo drugje, tudi na banki. Celo v elektrarni se je nameraval zaposliti, saj sta z očetom, potem ko sta smela oba delati v Mestni slašičarni, ki je bila takrat na lokaciji blizu kina Union, okusil, kako je delati cele dneve brez prave nagrade. Tudi to ga je vodilo do tega, da je leta 1963 povezal znanje in delovne navade ter spretnosti vodenja v obrtniški stan. Tudi knjigovodstvo in papirje je vodil sam.

Gospa Emilija še vedno peče. »Izvrstne torte dela tudi vnukinja Petra,« pravi, »a je ostala v Ljubljani.« Še eno vnukinjo ima, Ajdo, obe sta njena nova moč. Pravi, da je mož tudi slikal, po upokojitvi je deset let obiskoval šolo slikanja in slike na stenah v hiši dokazujejo, da je bil resnično nadarjen. Tudi za pisanje je imel dar. »Da vadam pisavo,« je rekel svoji Emiliji in nanizal par

MILOJKA B. KOMPREJ

Foto Milojka B. Komprej

zvezkov dnevnikov. V njih so tudi zapisi njenega vsakdana, ki je potekal v vzajemnem delu in spoštovanju. Tudi v šoštanjskem kulturnem domu sta imela abonmajski sedež in rad se je zapeljal s kolesom po Šoštanju. Rad je imel Šoštanj in ljudi v njem. V delovni sobi je imel računalnik. Z njim je izpopolnjeval svoj svet, ki sta ga z Emilijo tudi obiskovala. Potovanja so bila njegova ljubezen. Če je smrt del življenja, lahko rečemo, da se je Ivan Movh poslovil s tega sveta tako, kot je živel. Dostojanstveno in do zadnjega diha aktivnemu življenju in delu predan mož, oče in dedek. In v imenu Šoštančanov lahko rečem, da se je poslovil tudi kot naš in za vedno najboljši šoštanjski slašičar.

Napotnikovi sledilci

Mala Napotnikova kiparska kolonija, že 46. po vrsti, je potekala v Sončnem parku v Velenju 27. in 28. septembra. Udeležili so se je osnovnošolci iz osnovnih šol Velenja, Šoštanja in Šmartnega ob Paki ter dve ekipi umetniške gimnazije Velenje.

Osnovno vodilo delavnice je ohranjanje spomina na rojaka, velikega slovenskega kiparja Ivana Napotnika, delo pa so usmerjali mentor kolonije akademski kipar Silvo Kretič in predstavnik Društva šaleških likovnikov Franc Ravnjak ter Milan Matko. Tema ni bila predpisana, a so nastala dela na nek način ekološko sporočilna.

Kolonijo organizira Medobčinska zveza prijateljev mladine, vrsto let je potekala v rojstnem kraju Ivana Napotnik, v Zavodnju, in še vedno je želja, da se vrne v Šoštanj. Njeno življenje v Zavodnju je prekinila ukinitvev podružnične šole in gradnja novega doma krajanov. Kljub temu je bistveno, da poteka neprekinjeno. Letos je ustvarjalo trintrideset mladih kipark in kiparjev, ustvarili so trinajst kiparskih del in instalacij v lesu. Strokovna komisija je izbrala tri dela za stalno zbirko v Vili Rožle. Nagrajena dela so: »Ptičji lovilec« učenec OŠ Livada pod mentorstvom Vida Sevnčnikarja, skulptura je narejena iz naplavljenega lesa; »Reliefar« učenec OŠ Gustava Šilaha pod mentorstvom June Valančak, tudi ta skulptura je iz

odpadnega lesa; »Prekleta kača« OŠ Šmartno ob Paki in mentorice Marije Vodovnik je prepričala strokovno komisijo tudi kot delo, ki se je najbolj približalo Napotnikovemu ustvarjanju, ki je temeljilo na lipovem lesu. Pretežni del izdelkov mladih

MILOJKA B. KOMPREJ

ustvarjalcev je že od začetka oktobra na ogled v Mestni knjižnici Šoštanj, zato prijazno vabljeni k ogledu.

Foto Milojka B. Komprej

Slovenski tolkalni projekt izjemno uspešen v Franciji

SToP, Slovenski tolkalni projekt, katerega člani so iz naših »koncev«, se je konec septembra mudil na krajši turneji v Franciji.

Obetali so se jim trije nastopi, saj so v Francijo odšli na povabilo Pevskega zbora Radia France, ki ga že drugo leto vodi Slovenka Martina Batič. Hkrati je bila to lepa priložnost za obeležbo njihove 20-letnice delovanja.

Dva koncerta v Aix en Provence 28. in 29. septembra sta bila razprodana, nastopajoči pa nagrajeni s stoječimi ovacijami. Žal pa se je zapletlo pri prvem nastopu v Parizu.

Skupni projekt, ki so ga izvajali z zborom Radia France, je bil slovita Orffova kantata *Carmina Burana* v priredbi za tolkalni ansambel, dva pianista, pevske soliste in zbor.

Zbor šteje 90 članov, sodeloval je tudi 30-članski otroški zbor, 7 tolkalcev, dve pianistki in trije solisti. Prvi koncert je bil predviden kot otvoritev nove abonmajske sezone. Druga dva pa kot rečeno v Aix en Provence, na jugu Francije. Po sobotni vaji in nedeljski generalki je vse kazalo na to, da bo otvoritev sezone superirorna, potem pa se je dve uri pred

koncertom zbor odločil, da bo stavkal in tako preprečil koncert. Razlogi za to so baje stari že več mesecev.

Slovenska zasedba skupine SToP – Barbara Kresnik, Tomaž Lojen, Marina Golja, Franci Krevh, Damir Korošec, Davor Plamberger in Dejan Tamše – in pianistki Meta Fajdiga in Andreja Kosmač so bili seveda razočarani. Že nekaj tednov razprodan koncert se tako sploh ni izvedel, 2000 gledalcev pa je ostalo pred dvorano. »Pevci zbora so tudi to izkoristili za to, da so razdelili protestne letake,« pravi Dejan Tamše, član SToPa. Kljub temu je z gostovanjem v Franciji izjemno zadovoljen.

»To je eden vrhuncev v našem 20-letnem ustvarjanju. Malce nas je šokirala stavka zbora,

MILOJKA B. KOMPREJ

ven dar Francija je dežela stavk, tako da so ljudje to tako tudi sprejeli. Še bolj pa nas veseli to, da smo Parižane prepričali še v dodatne tri koncerte prihodnje leto. Pa tudi potem imamo v ognju že nove zgodbe, ki jih lahko predstavimo francoski publiki.

Za Slovenske izvajalce je povabilo tako renomiranega zbora izjemen dosežek in potrditev, da lahko skupina SToP stopi na prav vsak svetovni oder.

In to tisti, ki jih spremljamo že ves čas, dobro vemo.

Hvala jim za 20 let odličnega delovanja in vse dobro za naprej jim želimo.

Člani SToP z ostalimi iz Slovenije

Foto arhiv SToP

Literarni krožek v Plešivcu

V našem domu Zimzelen v Topolšici imamo zelo uspešen literarni krožek. Radi ga obiskujemo, saj vedno izvemo kaj novega in zanimivega, še posebej, odkar je naš mentor Srečo Črep.

Zadnje naše srečanje v torek, 8. oktobra, pa je bilo nekaj posebnega. Naš mentor je vsebino našega krožka pripravil malo drugače. Ideja je bila odlična.

Odpeljali smo se v vas Plešivec, kjer smo obiskali tamkajšnjo podružnično šolo, ki jo obiskuje 18 učencev. V tej šoli je skupaj z možem službovala učiteljica Ana Lušin, mladostna ljubezen Ivana Cankarja. Vsa pisma, ki jih je Ani Lušin pisal naš največji pisatelj, je mož ohranil še po njeni smrti. V šoli nas je topla sprejela učiteljica in domačinka Franka Klančnik, ki tu poučuje že 30 let. Pobudnica mnogih dejavnosti v šoli in v kraju nam je predstavila razstavo o življenju in delu Ane Lušin, ki bogati stene šole v sliki in besedi.

Kraj Plešivec, še posebej šola, ohranjata na Ano veličasten spomin. Ob koncu smo obiskali še njen grob. Prižgali smo svečo in položili cvetje.

Bil je lep jesenski dan. Vračali smo se bogatejši

z mislimi na Ano in njeno kratko življenje, saj je umrla stara le 28 let.

METKA MAHNE

Foto arhiv CS Zimzelen

Alzheimer cafe

September, svetovni mesec, posvečen Alzheimerjevi bolezni in ozaveščanju o demenci, smo v DEOS Centru starejših Zimzelen med drugim obeležili tudi z organizacijo Alzheimer cafeja, na katerem smo gostili dva ugledna strokovnjaka s področja delovanja možganov.

Pogovor s prof. dr. Pirtoškom, dr. med., specialistom nevrologije, je vodil znani Velenjčan, profesor dr. Urban Kordeš, kognitivni znanstvenik.

V polni dvorani Vile Bianca smo v interaktivnem dogajanju preizkušali svoj spomin, izvedeli dejstva o demenci, poslušali izpoved zakonskega para, ki živi in se spopada z Alzheimerjevo demenco. Predstavljene so nam bile novice, ki se dogajajo na področju znanstvenega delovanja in odkrivanja zdravila

za to bolezen. Udeleženci so na koncu lahko postavljali tudi vprašanja.

JELKA FLORJANČIČ

Foto arhiv CS Zimzelen

Pohod za spomin

Letos smo že tretje leto zapored v DEOS Centru starejših Zimzelen organizirali »Pohod za spomin«, z namenom spregovoriti o demenci, zmanjšati stigmo demence in jo začeti dojemati kot bolezen, ki se jo z zgodnjim odkrivanjem da zavreti, bolniku pa z zdravili in ustreznimi pristopi zagotoviti kakovostno življenje.

Pohoda smo se udeležili zaposleni v Centru, stanovalci, njihovi svojci in krajanji. Pot je vodila do zdraviliškega parka in nazaj, razdelili smo promocijsko gradivo, zloženko in glasilo »Spominčica«, na koncu pa smo se okrepčali s toplim čajem, ki so nam ga pripravili v naši kuhinji.

JELKA FLORJANČIČ

Foto arhiv CS Zimzelen

Oder

Fenomenalna uprizoritev Ljudožercev Gregorja Strniše v Drami SNG Maribor

V stari dvorani Drame SNG Maribor so 12. maja 2017 premierno uprizorili poetično dramo *Ljudožerci* Gregorja Strniše, enega najpomembnejših slovenskih literarnih in gledaliških ustvarjalcev iz druge polovice 20. stoletja, čigar pesniške drame ter pesniške zbirke predstavljajo velike mejnike v slovenski modernistični dramatik in poeziji. *Ljudožerce* odlikuje marsikaj, najbolj markantno pa morebiti kontrast med izbrušenim poetičnim jezikom in obešenjaško – okrutno vsebino.

Mariborska uprizoritev Strniševe drame je nedvomno ena najmočnejših predstav slovenskega gledališkega repertoarja zadnjih let. A čeprav je Strniša *Ljudožerce* napisal že v začetku sedemdesetih let prejšnjega stoletja, gre šele za četrto realizacijo na slovenskih profesionalnih odrih. Vseh prejšnjih treh se je lotil režiser Mile Korun v letih 1977, 1987 in 2002, vsakič na povsem drugačen način. Dramaturginja predstave Diana Koloini (ki je sodelovala že pri uprizoritvi v Korunovi režiji leta 1987) je v razgovoru z Željko Leiler za *Delo* (10. 5. 2017) povedala, da vidi razlog za to, da niso bili večkrat uprizorjeni, v radikalnosti drame in v drastičnosti motiva kanibalizma, ki ga uprizarja. Sicer pa kompleksnost Strniševega besedila predstavlja zelo zahteven ustvarjalni in seveda tudi produkcijski podvig. V razgovoru z Damjano Kolar za *Mladino* (10. 5. 2017) pa je izpostavila: »Ta drama je izrazito slovenska, obenem pa tudi svetovljanska, saj prek osrednjega motiva uprizori križišče svetov: narodnostnih, političnih, pa tudi metafizike in konkretne stvarnosti, vulgarnosti in poezije. Ta velikopotezna freska, katere dogajanje je postavljeno v čas druge svetovne vojne, obenem srhljivo prepričljivo govori o svetu, in kakršnem živimo danes.«

Predstavo je odlično režiral Ivica Buljan, hrvaški režiser svetovnega formata, ki je s številnimi režijami v zadnjih dveh desetletjih močno zaznamoval sodobno slovensko gledališče. Leta 1999 je skupaj z Robertom Waltlom ustanovil Mini teater Ljubljana, za svoje gledališko ustvarjanje pa je prejel številne domače in mednarodne nagrade, med drugim nagrado Prešernovega sklada in več

Borštnikovih nagrad. Posveča se zlasti uprizarjanju del modernističnih avtorjev in skozi predstave rad izreka družbeno kritiko, čeprav ni na odru nikoli neposredno političen. O *Ljudožercih* je izjavil, da ga fascinira, da jih je Strniša napisal s pozicije potrošništva. »Slednje je zanj največji problem, zato temelje fašizma prepozna v potrošniški družbi. Strniša pripoveduje zgodbo o mesarju Pajotu, ki s poslom začne kot mali obrtnik, a s postopnim kopicenjem človeškega mesa kmalu preseže lastno produkcijo in se tako transformira v sodobnega kapitalista, tajkuna,« je povedal. Igralska ekipa je izjemna, še posebej izstopata predstavnik Pajota (Vladimir Vlaškalič) in Falaca (Alojz Svete), a tudi predstavnici sester Majdalenke (Ana Urbanc) in Marije (Nika Rozman).

Scenograf predstave Aleksandar Denić je maksimalno izkoristil prostor stare dvorane SNG Maribor, poleg odra tudi balkon in hodnik, in uspel pričarati zadušljivo, morbidno, nadčasovno vzdušje. Poleg projekcije na platno v zadnjem planu in odkritih sten gledališča (gledalci vidijo vse od električne napeljave in pločevinastih vrat do kovinskih cevi in vtičnic) je glavni moderni scenski element predimenzionirani križ, ki ga sestavljajo številni štedilniki, zamrzovalniki in hladilniki – spodnji izmed njih, na katerem sloni vsa ta postmodernistična konstrukcija, nosi oznako Coca-Cola. Scena deluje učinkovito hladno in potrošniško, da ne govorimo o direktni asociaciji na hrano oziroma njeno shranjevanje in pripravljanje. Tla celega odra se je scenograf odločil na debelo prekri s senom (na odru se nahajata tudi dve bali sena), kar ustvarja zanimiv kontrast modernega in kmečkega, hladnega in toplega. Seno dobro vpija kri. Marsikaj se v njem lahko skriva. Hkrati se igralci oteženo premikajo skozenj. Precej zanimiva odločitev.

Tudi kostumi Ane Savić Gecan so nadčasovni in dobro karakterizirajo posamezne like. Veliko je usnja, leopardjih vzorcev, črne in rdeče.

ALICE ČOP

O čem torej pripovedujejo *Ljudožerci*?

Sredi vojne vihre si revna družina Pajot, ki je na begu zaradi kanibalizma, poišče skrivališče in bivališče v zapuščeni kapeli. V božjem hramu jih sprejme nekdanji prior, ki beguncem odstopi samostansko kapelo »za miren dom, spokojno spanje« z željo, da ne hodijo v kripto in da pustijo mrtvim njihov mir. A oče Pajot, mesar, ritual bogoslužja blasfemično zamenja za ritual služenja lačnim želodcem oziroma egoističnemu služenju sebi. V priročno skriti kripti si uredi delavnico in tukaj z izgovorom, da je pač treba preživeti, pobija, kolje, razkosava, melje, prodaja in kupčuje s človeškim mesom. Dva groteskno-komična klovna, skoraj gluhi Pajot in njegov pajdaš, napol slepi kuhar Falac, se ujmeta v peklenski mehanizem ubijanja, ki jim s porogljivo kanibalsko logiko omogoča preživetje. Ples ironizirane ljudožerske klovnijade, kjer plesalce za roke (in za vrat) držijo potrebe polnih trebuškov, izdaj, laži, mesenega poželenja in grabežljivosti, konča smrt s svojim rekviemom: »Kar ste gledali, bi lahko bilo. Mor-da je bilo. A eno drži kot kamenkost: na moj ples boste vsi prišli nekoč.« (citirano iz *gledališkega lista k predstavi*)

Pajot s Falacom – z vednostjo Pajotove žene Matilde in vseh treh hčera, Marte, Marije in Majdalenke – v kripti za lastno potrebo, a tudi za prodajo predelujejo človeško meso. Svojo najljubšo hčer, zapeljivo Majdalenko, Pajot vedno bolj pogosto pošilja na »lov«. Mladiče enega za drugim pripelje na morilske koline v klet, ki je kar kmalu polna svežih človeških kosti. Na očeto vo željo zapelje tudi nemškega poveljnika, da jim odobri otvoritev gostilne.

»Vse, kar je, zmerom jé. Tudi ljudje jedo ljudi. Svetu vlada zakon lakote. Žre svetovje. Vesoljstvo

Foto Damjan Švarc

žre. Žremo mi. Žro najmanjši drobcu snovi. Sebe je, kdor nima drugega. Zvezde so samomorilci. Sebe jedo v veliki praznini. Počasi ubijajo, a zmeraj svetleje svetijo,« zveni v zaključku drugega dejanja.

A vendarle osrednje teme *Ljudožercev* – nenehne »ubujevske« lakote likov – ne smemo razumeti dobesedno, saj ni fizičnega karakterja – gre predvsem za sebično lakoto po lagodnejšem življenju, po tem, imeti zmeraj več in več in še več.

Mariji – plodu Matildine nezvestobe – se neskončno in povsem avtomatizirano ubijanje nedolžnih vedno bolj upira in želi zapustiti družino. A preveč ve in lahko bi spregovorila, zato mora umreti. Toliko dobrega, mladega mesa pa ne sme iti v nič. Postrežejo jo celo lastni materi, kar je ena najmočnejših situacij drame:

Matilda: Zakaj si ubil najino hčer?

Pajot: Marija ni bila moja hči.

Matilda: Bila je moja.

Pajot: Še je tvoja. Saj si jedla: v trebuhu jo nosiš.

Matilda: Lastno meso! Otrok ubogi!

Pajot: Vate nazaj se je vrnila.

Matilda: Moja mala! Moja Marija!

Ne glede na to, da je sodelovala v kanibalizmu in je bila slaba mati, se nam v tem trenutku zasmili. Enako močna, spet nepojmljivo grozovita situacija nastane, ko Pajotovo priljubljeno hčer Majdalenko umorijo drugi; s svojim odurnim pajdašem Falacom se kregata, kdo bo pojedel njeno srce:

Pajot: Jaz dobim srce:

imel sem jo rad.

Falac: Rad sem jo imel:

srce dobim jaz.

Pajot: Oče sem njen!

Falac: Zaljubljen sem vanjo!

Pajot: Srce hočem!

Falac: Hotelo me ni –

naj srce vsaj pojem!

Pajot: Daj mi srce!

Falac: Daj mi srce. / Jetra pojej! / Starodavni kralji so pisali: / moja jetra so bila vesela – ali – / užalostila so se moja jetra. / Jetra so torej čuteča, tako, / kot to ubogo mehko srce.

Pajot: Naj ti bo.

Falac: Dober tek.

V predgovoru k svoji drami je Strniša zapisal: »Pajot je močno naglušen – čisto gluha na levo uho – zato govori hudo glasno in zadirčno, medtem ko je Falac slep na desno oko in z levim precej slabo vidi, zato nosi očala s slepo desno lečo, leva pa je strašno debela. Se vam ne zdi, da sta že zaradi tega malo odrezana od sveta, ki ju je takole pohabil, in stojita pred njim kot pred akvarijem, kjer se gibljejo zamegljena vodna bitja v čudni tišini? (...) Po drugi strani pa obeh grozovitih klovnov nočem opravičevati niti z njunim poklicem niti z njunimi tu okrnjenimi in tam preostriimi čutili, pa tudi s surovim časom vojne ne: kot vsak od nas se svobodno odločata in ravnata. Človek se na svetu, tudi v najhujših časih, sam odloča za dobro ali zlo – do tu se strinjam s tistim znamenitim tujim pisateljem, ki je povedal pomembno misel: Pekel, to so drugi! In je tako stari srednjeveški pek

prestavil v ta svet in čas našega življenja na njem. (opomba: v mislih ima Jean-Paula Sartra, francoskega predstavnika eksistencializma). Ampak podobno, vendar resničnejšo misel o kazni, ki je že tu, je izrekel skoraj dva tisoč let pred njim že evangelist Janez, ko je napisal: Kdor vanj veruje, ne bo obsojen, kdor pa ne veruje, je že v obsodbi ... Obsodba pa je v tem, da je prišla luč na svet, pa so ljudje bolj vzljubili temo ko luč, zakaj njih dela so bila hudobna.«

Prostor dogajanja – kapela – predstavlja svet v pomanjšanem merilu. »Včasih se oglasijo iz višine orgle, iz kleti pa prihaja v nočeh strašilo,« opisuje avtor prostor dogajanja. »Vzor za to so mi bile tiste srednjeveške igre s tremi sočasnimi prizorišči, kjer je srednji oder predstavljal ta svet, zgornji nebo, klet spodaj pa peklo ali vice.«

Moraliteta torej? S to besedo pogosto definirajo *Ljudožerce*.

»Moraliteta je srednjeveško alegorično dramsko delo s poučno vsebino,« se glasi definicija.

Vsak naj v zgodbi najde svoj nauk – vendar bi težko rekli, da je razplet pravičen. Konec koncev življenje večinoma ni.

Pajot in Falac dočakata konca vojne. Pajot ubije Falaca in nanj zvali krivdo za vse umore. Ubije tudi svoja »prijatelja« – fašista, da ga ne izdata. V očeh partizanov je torej junak.

Partizanka (v besedilu Neznanka): Kaj si po poklicu?

Pajot: Mesar.

Partizanka: Pa ravno tebe iščemo!

Pajot: Ampak gluha sem kot poleno!

Partizanka: T a k e potrebujemo!

Pajot sprejme. Čeprav mu ni do tega. »Garal« je zase in za družino. Družine ni več. Politika ga ne zanima. Ubijanje pa ...

Pajot: Ljudi sem sit. Samo sebe imam. / Živ zakopan. Svoje prste sesam. / Ljudi sem sit. Žrl bi sam sebe. / Jedel bom zase. Sebe bom jedel. / V mogočno zvezdo sem se spremenil. / Počasi postajam luknja črna: / v črni kleti črna krsta. / Kmalu bom spet jedel druge. / Na drug način. Jedel bom lučke. / Do zdaj sem klal in jedel človečke. / Zdaj bom ljudem ugašal svečke. / V vsaki glavi gori lučka. / Ugasnem jo: jaz, črna luknja. / Jaz bom požrl vsako luč. / Črn bom in čisto gluha ...

Naj še omenim, da je na 52. Festivalu Borštnikovo srečanje leta 2017 ves umetniški kolektiv uprizoritve *Ljudožerci* dobil Borštnikovo nagrado za obratnost: »Uprizoritev besedila v današnjem času je dokaz, da smo priča izjemnemu umetniškemu delu, ki z metaforo kaže na podiranje še zadnjih ostankov moralnih, socialnih, političnih in družbenih vrednot.«

Borštnikovo nagrado za igro za vlogo Majdalenke je prejela tudi Ana Urbanc. »Zaradi prizemljenosti svoje prezenze ne dopusti, da se v tem svetu topi kot drugi liki,« je zapisala žirija.

Vladimir Vlaškalič je za lik mesarja Petra Pajota leta 2018 prejel Glazerjevo listino.

Drama SNG Maribor; avtor: Gregor Strniša, režiser: Ivica Buljan, asistent režiserja: Robert Waltl, dramaturgija: Diana Koloini, scenografija: Aleksandar Denić, kostumografija: Ana Savič Gecan, skladatelj: Mitja Vrhovnik Smrekar, koreografija: Tanja Zgonc, oblikovanje videa: Toni Soprano, oblikovanje svetlobe: sonda4, igrajo: Jurij Drevenshek, Peter Boštjančič/Davor Herga, Miloš Battelino, Vladimir Vlaškalič, Alojz Svete, Ksenija Mišič, Mateja Pucko, Nika Rozman, Ana Urbanc, Viktor Hrvatin Meglič, Irena Varga, Kristijan Ostaneč, Mirjana Šajinović, Eva Kraš, Matevž Biber.

(Predstava 6. 10. 2017 v Drami SNG Maribor)

Foto Damjan Švarc

Knjižnica

Mestna knjižnica Šoštanj – november 2019

MARJETKA BLATNIK

KNJIŽNI SEJEM

PONEDELJEK, 4. 11. 2019, 10.00–18.00

Za vse ljubitelje starih knjig, sejem rabljenih knjig, prvi ponedeljek v mesecu.

Da knjige ne bi romale na odpad, jim skušamo najti na sejmu nov dom, tako ohranimo dostojanstvo starih odsluženim knjigam, ki še vedno nosijo v sebi sporočilo za vsakogar, ki si bo vzel čas zanjo in njene porumenele liste.

Poleg podarjenih knjig prodajamo tudi knjige, ki so odslužile svojo nalogo v naši knjižnici, z namenom, da najdejo pot med ljudi in tako polepšajo dan strastnim bralcem in zbirateljem.

Simbolična cena knjige je 1 €.

RAZSTAVE

DUŠAN DOBNIK: V ZRCALU JEZERA

Ob občinskem prazniku Mestne občine Šoštanj predstavljamo izbor fotografij domačina, fotografa Dušana Dobnika. Motivi fotografij so vzeti iz narave, okolja, v katerem živi, in pripovedujejo zgodbo današnjega družbenega utripa.

Razstava bo na ogled do konca meseca novembra.

TETKA JESEN

(RAZSTAVA NA OTROŠKEM ODDELKU)

Otroci Vrtača Šoštanj pod vodstvom strokovnih delavk iz enot Urška Topolšica in Mojca Gaberke bodo s toplimi zemeljskimi barvami in različnimi tehnikami pričarali barvito jesen tudi v našo knjižnico.

46. MALA NAPOTNIKOVA KIPARSKA KOLONIJA

Letos je potekala že 46. mala kiparska kolonija, ki jo je organizirala Medobčinska zveza prijateljev mladine Velenje. Osnovno vodilo kolonije je ohranjanje spomina na rojaka, kiparja Ivana Napotnika. Mladi kiparji iz 8 osnovnih šol iz Velenja, Šoštanja in Šmartnega ob Paki ter dve ekipi velenjske umetniške gimnazije so dvodnevno ustvarjalno druženje posvetili tudi obletnici najmlajšega slovenskega mesta Velenja.

Delo mladih kiparjev so usmerjali likovni pedagogi posameznih šol in mentor kolonije, akademski kipar Silvo Kretič.

Večina letos nastalih del bo na ogled v Mestni knjižnici Šoštanj do konca meseca decembra.

POTOPIS

ŠALEŠKI JAMARSKI KLUB PODLASICA TOPOLŠICA: POTOVANJE PO IN POD ZELENO IRSKO

TOREK, 5. 11., OB 18.30

Šaleški jamarski klub Podlasica Topolšica prihaja iz občine Šoštanj. Njihovo območje proučevanja so predvsem Dobroveljska planota, planota Golte, Dleskovškova planota, Čemšeniška planina in Korošica. Večkrat letno se odpravijo v tujino, kjer se povezujejo s tujimi jamarji in si s primeri drugačnih kraških sistemov širijo strokovno znanje.

Tokrat so bili na Irskem in raziskovali erozijske vodne jame, posledice pleistocenske poledenitve in različne fosile. Obiskali so tudi najdaljšo jamo na Irskem – Poulmagollum – pouleva system, ki meri v dolžino 18 km.

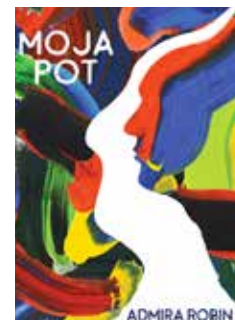
Jamarske izkušnje iz Irske bosta z nami delila Maks Petrič in Alenka Jelen.

PREDSTAVITEV KNJIG**ČAJANKA Z ADMIRO ROBIN, PREDSTAVITEV KNJIGE »MOJA POT!«****TOREK, 12. 11., OB 18.30**

Ne zamudite priložnosti podpreti promocijo knjige »MOJA POT«, ki je življenjska zgodba Velenjčanke. Zgodba, ki se dotika vsakega posameznika, vsake organizacije, vsakogar, ki mu je mar za družbo, za družbeno odgovornost.

Avtorica knjige Admira Robin je prostovoljka, vodja Organizacijske enote Velenje, invalidka, prišlek, močna in energična ženska, ki ne dovoli, da bi invalidnost zapirala pot k uresničevanju ciljev, osebnostnemu razvoju in želji živeti polno življenje.

IZBRANI POTOPISI – PREDSTAVITEV KNJIGE BORUTA KORUNA**TOREK, 19. 11., OB 18.30**

Knjiga Izbrani potopisi je nekaj pregled Korunovega dosedanega potopisnega pisanja. Iz vsake doslej izdane potopisne knjige in iz romanov »Zadnji inkovski zaklad« ter »Odisej sem ...« je izbral eno poglavje in jih dal v zbirko ter vsakemu od teh dodal kratek uvod in originalne fotografije.

Avtor Borut Korun bo predstavitev vsebine pospremil s projekcijo fotografij.

FILMOLJUBCI BEREMO FILME**ČETRTEK, 14. 11., OB 17.00**

V Mestni knjižnici Šoštanj pričenjamo z novo dejavnostjo za najstnike – Filmoljubci beremo filme. S Filmoljubci želimo mlade navdušiti k ogledu kakovostnih mladinskih filmov. Tokratno srečanje bomo pričeli s predstavitev Filmske značke za najstnike 2019/20. Pripravili smo zloženko z naborom igranih, animiranih in dokumentarnih filmov na DVD-jih. Vsi filmi so na voljo za izposajo v naši knjižnici.

Mladi, dovolite, da se vas film dotakne.

Predstavitev in pogovor vodita Maja Praprotnik in Andreja Kac.

PRAVLJIČNA MEDITACIJA ZA OTROKE Z JANJO IN MEDVEDKOM TAPKOM**ČETRTEK, 7. 11., OB 17.00**

Sproščanje s pravljico meditacijo in tapkanje, pri katerem se bodo otroci »polnili« s pozitivno in ustvarjalno energijo. Otroci se zelo hitro odzovejo na tapkanje, kadar pri tapkanju uporabimo medvedka ali kako drugo igračko. Na ta način prenesejo vse svoje težave na igračko in se lažje znebijo težav, ki jih imajo.

Ura pravljic je namenjena otrokom, starejšim od treh let, ki na pravljicah lahko ostanejo brez spremstva staršev. Z vami bo Janja Rednjak.

URA PRAVLJIC V ANGLEŠKEM JEZIKU**ČETRTEK, 21. 11., 17.00–17.45**

Ura pravljic v angleškem jeziku je namenjena otrokom, starejšim od petih let, ki na pravljicah lahko ostanejo brez spremstva staršev. Pripovedovala bo Dona Pratnekar.

PRAVLJIČNA JOGA**ČETRTEK, 28. 11., OB 17.00**

Ob poslušanju zgodbe bomo otroke popeljali v svet jogijskih položajev (asan). Postali bodo lahko hrabri junaki, pogumni levi, zviti krokodili, lahkotni vetrovi ali pa prikupni kraljeviči in princeske.

Pravljica joga je namenjena otrokom, starejšim od treh let, ki na pravljicah lahko ostanejo brez spremstva staršev. Z vami bosta Nina Časl in Marjetka Blatnik.

LITERARNI NATEČAJ ZA OSNOVNOŠOLCE OŠ KDK ŠOŠTANJ 2019

Mladost v mojem kraju ... pred davnimi časi

Tetka jesen

(razstava na otroškem oddelku Mestne knjižnice Šoštanj)

Otroci Vrtca Šoštanj pod vodstvom strokovnih delavk iz enot Urška Topolšica in Mojca Gaberke bodo s toplimi zemeljskimi barvami in različnimi tehnikami pričarali jesen tudi v naši knjižnici.

